

Freya Grace için.

1

Onu, bir pazar öğle sonrasında garajda buldum. Falconer Sokağı'na taşındığımızın ertesi günüydü. Kış sona eriyordu. Annem tam bahar başlarken taşınmış olacağımızı söylemişti. Garajda benden başka hiç kimse yoktu. Bir tek ben. Onlar evde Doktor Ecel'le birlikte, bebek için tasalanmakla meşguldüler.

Karanlığın içinde, çay kutularının arkasında, toz toprak içinde yatıyordu. Sanki ezelden beridir oradaymış gibiydi. O kadar pis, beti benzi atmış ve bir deri bir kemik kalmıştı ki, onu ölü sandım. Bundan daha büyük bir yanılğı olamazmış. Bir süre sonra onunla ilgili gerçeği öğrenecektim –dünyada ona benzer başka hiçbir yaratık olmadığı gerçeğini.

Oraya garaj diyorduk, çünkü emlakçı Bay Stone öyle demişti. Daha çok istimlak edilecek bir yere, bir çöplüğe ya da rıhtımda yıkıp durdukları eski depolardan birine benziyordu. Stone bizi bahçeden aşağı götürüp, kapıyı itti ve küçük el fenerini karanlığın içine doğru tuttu. Onunla birlikte başımızı uzatıp, kapıdan içeri baktık.

“Gözünüzde canlandırmanız gerek,” dedi. “Te-

mizlenmiş, kapıları yenilenmiş ve çatısı tamir edilmiş olarak. İki otoluk şahane bir garaj getirin gözünüzün önüne.”

Aptal aptal sırtarak bana baktı.

“Ya da sana göre bir yer, delikanlı –senin ve arkadaşların için, baş başa kalabileceğiniz bir yer. Ne dersin, ha?”

Başımı çevirdim. Onunla muhatap olmak istemiyordum. Evin her yanında aynı şeyi yinelemişti. Hele bir gözünüzün önüne getirin. Neler yapılabileceğini hayal edin. Bütün bu süreç boyunca, burada yıllarca yalnız başına yaşamış olan yaşlı adamı, Ernie Myers'ı düşünmüştüm hep. Onu mutfaktaki masanın altında bulduklarında, öleli neredeyse bir hafta olmuşmuş. Stone gözünüzde canlandırın dedikçe, benim gözümün önüne gelen bu oluyordu. Hatta, bir köşesinde kontrplak bir paravanla ayrılmış, eski, kırık bir klozet bulunan yemek odasına geldiğimizde de aynı şeyi yineledi. Çenesini kapamasından başka bir şey istemiyordum; ama o, Ernie'nin sonunda merdivenleri çıkamaz hale geldiğini fısıldadı. Yatağı buraya taşınmış ve yaşamını kolaylaştırmak için bir de tuvalet yapılmıştı. Stone, sanki benim böyle şeyleri öğrenmemin doğru olmadığını düşünüyormuşcasına bana baktı. Dışarı çıkmak, eski evimize geri dönmek istiyordum; ama annemle babam hepsini dinliyorlardı. Önlerinde bü-

yük bir macera varmış gibi işi sürdürdüler. Evi satın aldılar. Onu silip süpürmeye, boyayıp bezemeye başladılar. Sonra bebek vaktinden çok önce geldi. Ve artık buradaydık işte.

2

O pazar sabahı neredeyse içine girecektim garajın. Kendi el fenerimi alıp içeri tuttum. Arka yola bakan dış kapı kanatları yıllar önce düşmüş olmalıydı; giriş kalaslar çakılarak kapatılmıştı. Çatıyı taşıyan kirişler çürümüş, çatı aşağı doğru bel vermişti. Atılmış eşyanın arasından görülebilen döşeme parçaları delik deşikti. Evdeki hurdaları alıp götürən adamların garajdakileri de almaları gerekiyordu; ama oraya şöyle bir göz attıktan sonra risk primi verilse bile içeri girmeyi reddetmişlerdi. Eski çekmeceli dolaplar, kırık lavabolar, çimento torbaları, duvarlara dayalı, Nuh Nebi'den kalma kapılar, kumaşları eprimiş şezlonglar vardı içerde. Kancalardan koca koca halat ve kablo hevenkleri sarkıyordu. Su borusu yığınları, paslı çivilerle dolu kocaman kutular yere yayılmıştı. Her şey toz ve örümcek ağlarıyla kaplıydı. Duvarlardan sıva parçaları dökülmüştü. Bir yanda küçük bir pencere vardı; ama çok pisti ve önünde çatlamaş muşamba ruloları duruyordu. İçerisi pas ve küf kokuyordu. Tuğlalar bile artık yük taşıyamayacak hale gelmiş gibi ufalanmaya başlamışlardı. Sanki

burası bütünüyle miyadını doldurmuştu; bir yığın halinde çökecek ve buldozerle alıp götürülecekti.

Bir köşede bir şeyin gıcırdayıp seğırttiğini duydum; sonra her şey durdu ve içerisi ölüm sessizliğine büründü.

Garaja girme cesareti toplamak için bekledim.

Tam içeri dalıyordum ki, annemin bana seslendiğini duydum.

“Michael! N'apıyorsun?”

Arka kapıdaydı.

“Oranın güvenli olduğu kesinleşene kadar bekle demedik mi sana?”

Adımımı geri çekip, ona baktım.

“Demedik mi, ha?” diye bağırdı.

“Evet,” dedim.

“Öyleyse, oradan uzak dur! Tamam mı?”

Kapıyı itekleyince, tek menteşesi üstünde sallanarak aralık kaldı.

“Tamam mı?” diye haykırdı.

“Tamam,” dedim ben de. “Evet. Tamam. Tamam.”

“Derdimiz başımızdan aşkınken, aptal garajın tekinde aptalca ezilip kalmanın sırası mı sence?”

“Hayır.”

“Oradan uzak dur öyleyse! Tamam mı?”

“Tamam. Tamam, tamam, tamam.”

Bunun üzerine ben bahçe dediğimiz o vahşi yere yollanırken, o da ateşler içindeki bebeğe döndü.

3

Şahane olacağı varsayılan bir başka yer de bahçeydi. Banklar, masa ve salıncak olacaktı burada. Evin yanındaki duvarlardan birine bir futbol kalesi resmedilecek; içinde kurbağalar ve balıklar yüzen bir havuz yapılacaktı. Ancak bunların hiçbiri yoktu. Yalnızca ısırganotları, devedikenleri, yabani otlar, tuğla kırıkları ve taş yığınları vardı. Milyonlarca karahindiba çiçeğine tekme atıp durdum.

Bir süre sonra, annem seslenip yemeğe gelip gelmeyeceğimi sordu; ben de hayır dedim –bahçede kalacaktım. O da bana bir sandviçle bir kutu kola getirdi.

“Kusura bakma, her şey berbat olduğu gibi, sinirlerimiz de öyle,” dedi.

Koluma dokundu.

“Anlıyorsun ama, değil mi, Michael? Değil mi?”

Omuz silktim.

“Evet,” dedim.

Bana yine dokundu ve içini çekti.

“Her şey düzene girdiğinde yine çok güzel olacak,” dedi.

Evin duvarına dayalı bir tuğla yığınının üstüne oturdum. Sandviçimi yiyip kolamı içerken daha önce oturduğumuz Random Caddesi’yle Geveze ve Avanak gibi bütün eski arkadaşlarım üşüştü aklıma. Şu anda yukarı sahada gün boyu sürececek bir maç yapıyor olmalıydılar.

O sırada kapı ziline sesini ve Doktor Ecel’in geldiğini duydum. Ona Doktor Ecel diyordum; çünkü grileşmiş bir suratı, siyah lekelerle dolu elleri vardı ve gülmek nedir bilmiyordu. Bir keresinde bizim evden çıkarken, arabasında bir izmarit yaktığını görmüştüm. Kendisine Doktor Eckel diye hitap etmemi söylediler, onunla konuşmak zorunda kalınca öyle yapıyordum; ama o benim için Doktor Ecel’di ve bu da ona çok daha iyi uyuyordu.

Kolamı bitirdim, bir dakika kadar bekleyip yine garajın oraya gittim. Orada durup cesaretimi toplayacak ya da gıcırtiları dinleyecek zamanım yoktu. El fenerini yaktım, derin bir soluk alıp parmak uçlarıma basarak doğruca içeri girdim.

Yerden hızla küçük, kara bir şey geçti. Kapı bir süre gacırcı gücür edip durdu. Fenerin ışığı toz bulutlarını aydınlatıyordu. Köşede bir şeyin gıcırdayıp durduğunu duydum. Parmak uçlarıma basa basa biraz daha ilerlerdim; örümcek ağlarının alınma dolandığını hissediyordum. Her şey üst üste dizilmişti –eski mobilyalar, mutfak donanımları, halı